

Alles komt goed

Door Ilonka Behr

“Op welke uitslag wachten jullie eigenlijk?” Zijn vraag snijdt door de stilte in de kamer heen. Hij heeft hem uitgesproken zonder op te kijken van zijn gameboy. Zijn duimen bewegen razendsnel over de knopjes heen en weer. Het witte gezichtje staat ernstig en geconcentreerd. We zitten naast elkaar, tegenover hem. Alsof we naar een film kijken. Onze ogen overleggen. De stilte duurt te lang. Hij kijkt op van zijn gameboy. “Nou?” Ik heb heel even contact met zijn ongeduldige ogen, voordat ze terugkeren naar de gameboy. “De uitslag van de biopsie”, mijn stem klinkt aarzelend. “Die kan slecht zijn.” “En dan?”, vraagt hij, zonder op te kijken. Weer overleggen onze ogen, een kleine knik. “Dan is het kanker.” Al voordat ik het woord uitgesproken heb voel ik de tranen branden. Niet huilen nu. Het gepiep van de gameboy vult de ruimte. Verder is het doodstil. Zelfs zijn duimen hangen heel even bewegingsloos in de lucht. Zijn ogen zwarte poelen in een wit gezicht. Wat is hij mager geworden. Voordat hij ze afwendt, lees ik er verbazing in, gevolgd door angst. Alles lijkt even stil te staan. “Oh”, zegt hij en vervolgt zijn spel. “Dat wist ik niet.”

Op de gang kom ik een Turkse vrouw tegen. Ze knikt. “Jouw zoon erg ziek? Mijn zoon ook

ziek.” Ze wijst naar de kamer naast ons. Ik zie een bed met net zo’n klein jongetje erin. We staan zwijgend tegenover elkaar. Ik weet niets te zeggen of te vragen. Langzaam komen we het weekend door. Het bezoek beuren we op. “Kanker? Nee toch. Volgende week zijn we weer thuis.” Ondanks mijn opbeurende woorden blijven de gezichten somber. Soms twijfel ik zelf ook. Heel even maar. Twijfelen mag niet. Het komt allemaal goed. Niet huilen nu. Ik bid aan wie dan ook, help ons toch. Over de uitslag hebben we het niet meer. Het woord hangt zwaar in de kamer. Hij speelt het ene spel na het andere op zijn gameboy. “Als ik kanker heb wil ik een PSP.” De woorden komen uit het niets. Mijn adem stokt. Kanker? PSP? Moet ik het ontkennen, weglachen, beamen? “Natuurlijk krijg jij dan een PSP.” Ik probeer mijn stem zo vast mogelijk te laten klinken. “Jij weet niet wat dat is hè!”, alsof hij mijn gedachten leest. “Een PSP is heel duur, maar daar zal ik dan heel veel mee kunnen spelen.” Holle ogen in een wit gezicht. Alles, alles koop ik om hem gelukkig te zien.

De Turkse vrouw staat haar tanden te poetsen in het toilet. We kijken elkaar via de spiegel aan. Zwarte ogen, blauwe ogen, in allebei staat verdriet. Ik raak haar schouder even aan. De dokter houdt me staande in de gang. “We komen om 11.00 uur langs om de uitslag te

Roos Pelle

bespreken.” Ik knik. We hebben onze plekken weer ingenomen, tegenover hem. Zo klein in bed. Dan komen ze binnen, de twee artsen. We geven elkaar een hand. Ze nemen plaats in de vensterbank. Heel even sluit ik mijn ogen, lieve heer of wie dan ook, help ons. En dan vallen de woorden die ons leven voorgoed veranderen. “De uitslag is binnen en die is niet goed.” Zonder aarzeling uitgesproken. Geen twijfel mogelijk, het is niet goed en dus is het fout. Er gebeurt helemaal niets. We zitten daar maar, het is doodstil. Niemand zegt iets, niemand huult, geen klank van wanhoop. Geen handen die elkaar vastgrijpen. Er wordt van alles uitgelegd. Het gaat langs mij heen. Ik kan alleen maar kijken naar hem. Wat gaat er in hem om? Dan zijn ze weg, de dokters, en op het moment dat de deur dichtvalt, komen we in beweging. Hij huult, ik sluit hem in mijn armen. Verdriet, zoveel

verdriet. Heel even maar. Dan gaan we dingen doen. Tassen pakken, mensen bellen. Het leven gaat door, ook nu. Opeens staat ze naast me. De Turkse vrouw. Uit het niets verschenen. “Jij naar huis, zoon weer beter?” Donkere ogen kijken me aan. Daar is het dan. Opgekropt verdriet van al die dagen komt naar boven. Het lijkt of alle kracht uit me vloeit, de tassen vallen op de grond. Ik voel me opeens zo klein. Ze slaat haar armen om me heen. En wiegt en wiegt en streelt mijn rug. Ik huil met open mond, luide snikken komen schaamteloos naar boven. Snot op haar hoofddoek. Zachte Turkse woorden in mijn oren. Dan pakt ze mijn gezicht in beide handen. Haar ogen zwarte kolen, rimpels in haar gezicht. “Alles komt goed. Allah zorgt voor jou.”

Noot

Dit verhaal van Roos Pelle is in een uitgebreidere vorm eerder verschenen in ‘Attent’.